

การสร้างชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน
ของผู้รำนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัรงเชียงใหม่
โดยใช้กระบวนการค่านักพูด*

THE CONSTRUCTION OF EXERCISE PACKAGE DEVELOPING PUBLIC
SPEAKING SKILLS OF STUDENT LEADERS OF KOWITTHAMRONG
SCHOOL CHIANG MAI BY USING SPEECH CAMP ACTIVITY

นรศมล ทุนรัตนบรลลือ
Narasamon Toonrattanabunlue
มหาวิทยาลัยราชภฏเชียงราย
Chiang Rai Rajabhat University

E-mail : narasamonnewnew@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความนี้ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสร้างชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของผู้รำนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัรงเชียงใหม่โดยใช้กระบวนการค่านักพูด ที่มีประสิทธิภาพ 80/80 2) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการพูดก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน ของผู้รำนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัรงเชียงใหม่โดยใช้กระบวนการค่านักพูด กลุ่มตัวอย่าง เป็นผู้รำนักเรียน จำนวน 12 คน เป็นงานวิจัยเชิงทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของผู้รำนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัรงเชียงใหม่ โดยใช้กระบวนการค่านักพูดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 4 ชุด ได้แก่ ชุดกิจกรรมเรื่องการพูดแนะนำตัวในที่ชุมชน ชุดกิจกรรมเรื่องการพูดโดยการอ่านจากต้นฉบับ ชุดกิจกรรมเรื่องการพูดแสดงความคิดเห็น และชุดกิจกรรมเรื่องการพูดในฐานะพิธีกรในงานต่าง ๆ ของโรงเรียน แบบประเมินทักษะการพูดในที่ชุมชนเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูดในที่ชุมชน โครงการค่านักพูด และแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน ตามเกณฑ์ 80/80 และ

* Received 12 July 2021; Revised 11 December 2021; Accepted 13 December 2021

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดด้วยสถิติที (t-test) สถิติที่ใช้คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (T - test dependent)

ผลการวิจัย พบว่า 1) ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของผู้นำนักเรียน โรงเรียนโกวิทอรัญเชียงใหม่โดยใช้กระบวนการค่ายนักพูด มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 โดยมีประสิทธิภาพเท่ากับ 93.00/92.00 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะ การพูดในที่ชุมชนของผู้นำนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัญ เชียงใหม่ โดยใช้กระบวนการค่ายนักพูด มีคะแนนที (t-test) เท่ากับ -14.782 มีความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

คำสำคัญ : ผู้นำนักเรียน, โรงเรียนโกวิทอรัญเชียงใหม่, กระบวนการค่ายนักพูด

Abstract

The objectives of this article were 1) to develop exercise package developing public speaking of student leaders at Kowitthamrong School Chiang Mai by using speech camp activity following the 80/80 efficiency standard and 2) to examine the pre- and post achievement using kid speech activity developing public speaking skills of student leaders at Kowitthamrong School Chiang Mai. It was experimental study The samples were 12 student leaders while the research instruments were 4 exercise packages developing public speaking skills by using speech camp activity entitled Self-introduction in Public Speaking, Speaking by Script, Speaking, Expressing Opinion, and MC for School Activities, public speaking evaluation form, and 4 learning management plans. The data was analyzed to identify the efficiency of the exercise package developing public speaking skills of student leaders underlying the 80/80 standard criteria. The statistics for data analysis were percentage, mean and standard deviation while t-test was calculated for speaking skills achievement comparison. The results showed that: 1) The exercise package developing public speaking skills of student leaders at Kowitthamrong School Chiang Mai by using speech camp activity showed the efficiency scores at 93.00/92.00 which were higher than the 80/80 standard. 2) The pre- and post-public speaking achievements of student leaders at Kowitthamrong School Chiang Mai by using

speech camp activity showed the t-test at -14.782 at the significance level of 0.01.

Keywords : Student leaders, Kowitthamrong School Chiang Mai,
Speech Camp Activity

บทนำ

ภาษามีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ในฐานะที่เป็นเครื่องมือที่ใช้ ในการติดต่อสื่อสาร การเรียนรู้ การถ่ายทอดวัฒนธรรม และการประกอบอาชีพ ทั้งนี้ ภาษายังช่วยเสริมสร้างความเข้าใจอันดีและความสามัคคีให้กับคนในสังคม ซึ่งสังคมในแต่ละประเทศต่างมีภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารที่แตกต่างกันไป โดยเฉพาะประเทศไทยที่มีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ ที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารและมีวิวัฒนาการมาอย่างยาวนานตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

ในด้านของการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ลัดดา แพรภทพิศุทธิ์ (2552, น. 15) กล่าวว่า การใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารประกอบด้วยทักษะทางภาษา 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะ การอ่าน และทักษะการเขียน โดยการพูดเป็นการสื่อสารที่ใช้มากที่สุดเป็นอันดับสองรองจากการฟัง เพราะการพูดเป็นวิธีการส่งสารที่สามารถใช้ได้อย่างสะดวก รวดเร็ว และทำให้เกิดความเข้าใจได้มากกว่าการเขียน สอดคล้องกับคำกล่าวของวีระเกียรติ รุจิระกุล (2553, น. 3) ที่กล่าวว่า การพูดเป็นกระบวนการสื่อสารของมนุษย์มาตั้งแต่สมัยโบราณ ซึ่งก่อนที่มนุษย์จะสามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิด ตลอดจนวิชาการต่าง ๆ อย่างเป็นลายลักษณ์อักษร มนุษย์ใช้วิธีพูดบอกเล่าต่อ ๆ กันมา และถึงแม้ว่าปัจจุบันมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีต่าง ๆ มากมายที่ทำให้การติดต่อสื่อสารเป็นไปอย่างรวดเร็ว แต่การพูดก็ยังจัดเป็นวิธีการสื่อสารขั้นพื้นฐานที่สำคัญอย่างยิ่งต่อมนุษยชาติ

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช (2539, น. 19) มีพระบรมราโชวาทเกี่ยวกับการพูด ไว้ว่า การพูดที่ดีหมายถึงการพูดในสิ่งที่เกิดประโยชน์ ไม่พูดในสิ่งที่ไม่รู้จริงหรือทำให้เกิดความสับสน ตลอดจนทำลายความดีงามและความเจริญมั่นคงของชาติ ดังนั้นในการพูดนอกจากผู้พูดจะต้องมีทักษะทางการพูดที่ดีแล้วจึงจำเป็นต้องมีจิตสำนึกที่ดีในการพูดด้วย โดยเฉพาะการพูดในที่ชุมชนต่าง ๆ เพื่อไม่ให้เกิดการพูดนั้น สร้างความรำคาญให้กับคนในสังคม

วีระเกียรติ รุจิระกุล (2553, น. 13) กล่าวว่า การพูดในที่ชุมชน หรือ Public Speaking เป็นการพูด ต่อหน้าผู้ฟังจำนวนมากและจัดในสถานที่ที่กำหนดไว้โดยเฉพาะผู้พูดจะต้องเตรียมตัวและฝึกฝนมาจนชำนาญ สอดคล้องกับสมชาติ กิจยรรยง (2553, น. 15-16)

ที่ได้ให้ความหมายของการพูดในที่ชุมชนว่า เป็นการสื่อสารความรู้ ความคิด ประสบการณ์และความรู้สึกจากผู้พูดไปสู่ผู้ฟังจำนวนมากในที่สาธารณะ เป็นการพูด ที่ผู้พูดจำเป็นต้องมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง รู้หลักการพูดเป็นอย่างดี และมีประสบการณ์สูงจึงจะสามารถพูดได้เป็นอย่างดี ซึ่งในปัจจุบันมีผู้ที่สนใจฝึกฝนการพูดกันมากมาย เพราะการพูดในที่ชุมชนเป็นศาสตร์ที่สามารถเรียนรู้ ฝึกฝน และสร้างความประทับใจให้กับผู้ฟังได้ง่าย ดังนั้น ผู้ที่เป็นผู้นำ นักการเมือง นักวิชาการ ครูอาจารย์ และวิทยากร จึงต้องมีความสามารถในการพูดในที่ชุมชนที่ดี จึงจะสามารถสร้างความกระจ่าง ในความคิดและเหตุผลแก่ผู้ฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ การพูดในที่ชุมชนจะทำได้ดีและสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของผู้พูดนั้น ผู้พูดต้องได้รับการฝึกฝนเป็นเวลานาน ดังนั้นถ้าหากได้รับการฝึกฝนอย่างเป็นระบบและถูกต้องตามหลักวิชาการ ผู้ฝึกฝนย่อมกลายเป็นนักพูดที่ดีได้

จากประสบการณ์ในการสอนในโรงเรียนโกวิทอรัญเชียงใหม่ การดำเนินงานด้านกิจการนักเรียนที่ผ่านมา และจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนผู้นำนักเรียนและดูแลกิจการนักเรียนพบว่า ผู้นำนักเรียนยังขาดทักษะในการพูดที่ดี โดยเฉพาะการพูดในที่ชุมชนที่ถูกต้อง เช่น การพูดแสดงความคิดเห็น และการเป็นพิธีกรในงานต่าง ๆ ของโรงเรียน ส่งผลให้การดำเนินงานต่าง ๆ เป็นไปอย่างไร้ราบรื่น เกิดอุปสรรค และไม่ได้รับความไว้วางใจจากคณะครูและเพื่อนนักเรียน (นภัสวรรณ โชติจิราภิรมย์, สัมภาษณ์, 2563) สอดคล้อง กับคำกล่าวของสมชาติ กิจยรรยง (2554, น. คำนำ) ที่กล่าวว่า การที่จะเป็นผู้นำได้นั้นต้องอาศัย ความประพฤติที่ดีและมีทักษะในการพูดที่ดี จึงจะมีคนรัก เคารพ และยำเกรง

ด้วยเหตุผลที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของผู้นำนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัญเชียงใหม่ ด้วยการสร้างชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของผู้นำนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัญเชียงใหม่ โดยใช้กระบวนการค่ายนักพูด อันจะส่งผลให้มีความรู้ความสามารถ มีทักษะ ทักษะทางการพูดในที่ชุมชน และทำให้เกิดประสิทธิภาพในการพัฒนาดตนเองในฐานะผู้นำนักเรียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของผู้นำนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัญเชียงใหม่ โดยใช้กระบวนการค่ายนักพูด ที่มีประสิทธิภาพ 80/80
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการพูดก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของผู้นำนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัญเชียงใหม่ โดยใช้กระบวนการค่ายนักพูด

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงทดลอง กลุ่มตัวอย่าง คือ คณะกรรมการนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัญเชียงใหม่ จำนวน 12 คน โดยใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

- 1.1 ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของผู้นำนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัญเชียงใหม่โดยใช้กระบวนการค่ายนักพูด จำนวน 4 เรื่อง
- 1.2 แบบประเมินทักษะการพูดในที่ชุมชน ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ คือ ดีมาก ดี พอใช้ เกือบพอใช้ ปรับปรุง
- 1.3 โครงการค่ายนักพูด
- 1.4 แผนการจัดการเรียนรู้

2. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของผู้นำนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัญเชียงใหม่ โดยใช้กระบวนการค่ายอัจฉริยะนักพูด มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

2.1 ขั้นวิเคราะห์

ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการสร้างชุดกิจกรรม เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน

2.2 ขั้นออกแบบ

2.2.1 สร้างชุดกิจกรรม จำนวน 4 ชุดกิจกรรม ได้แก่ 1) ชุดกิจกรรมเรื่องการพูดแนะนำตัวในที่ชุมชน 2) ชุดกิจกรรมเรื่องการพูดโดยการอ่านจากต้นฉบับ 3) ชุดกิจกรรมเรื่องการพูดแสดงความคิดเห็น 4) ชุดกิจกรรมเรื่องการพูดในฐานะพิธีกรในงานต่าง ๆ ของโรงเรียน โดยมีสาระสำคัญเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะในด้านการเตรียมความพร้อมก่อนการพูด บุคลิกภาพ การปรากฏตัว การกล่าวคำทักทาย เนื้อหา และการจัดลำดับความคิด การใช้ภาษา และการออกเสียง ซึ่งภายในชุดกิจกรรมประกอบด้วย คำชี้แจงสำหรับนักเรียน ใบความรู้ กิจกรรมการฝึกปฏิบัติ แบบทดสอบหลังเรียน รายการอ้างอิง และแบบประเมินทักษะการพูดในที่ชุมชน

2.2.2 สร้างคู่มือครู จำนวน 4 ฉบับ เพื่อใช้ประกอบการใช้ชุดกิจกรรมทั้ง 4 ชุดกิจกรรม

2.3 ขั้นพัฒนา

นำเสนอชุดกิจกรรมให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ประเมินความสอดคล้อง (IOC) โดยใช้แบบประเมินความสอดคล้อง (IOC) นำข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขชุดกิจกรรม ผลการประเมินความเหมาะสมสอดคล้องได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1

2.4 ขั้นทดลอง

2.4.1 การทดลองครั้งที่ 1 (กลุ่ม 1 : 1) โดยการนำชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของผู้นำนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัญเชียงใหม่โดยใช้กระบวนการค่ายนักพูด ที่ผ่านการประเมินความเหมาะสมสอดคล้องไปทดลองใช้ โดยใช้กับกลุ่มทดลอง จำนวน 3 คน ประกอบด้วย นักเรียนที่เก่ง ปานกลาง และอ่อน ประเมินผลการพูดได้ค่า E_1 / E_2 เท่ากับ 97.00/87.00

2.4.2 การทดลองครั้งที่ 2 (กลุ่ม 1 : 10) โดยการนำชุดกิจกรรมไปทดลองใช้กับนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัญเชียงใหม่ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 6 คน ซึ่งผลการหาประสิทธิภาพ ได้ค่า E_1 / E_2 เท่ากับ 86.00/83.00

2.4.3 การทดลองครั้งที่ 3 (กลุ่ม 1 : 10) โดยการนำชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของผู้นำนักเรียนโกวิทอรัญเชียงใหม่โดยใช้กระบวนการค่ายนักพูดไปทดลองใช้กับผู้นำนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัญเชียงใหม่ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 9 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมตามเกณฑ์ 80/80 ซึ่งผลการหาประสิทธิภาพ ได้ค่า E_1 / E_2 เท่ากับ 93.00/92.00

2.5 ขั้นประเมินผล

นำชุดกิจกรรมไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 12 คน เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการใช้ ชุดกิจกรรมต่อไป

แบบประเมินทักษะการพูดในที่ชุมชนของผู้นำนักเรียนโกวิทอรัญเชียงใหม่โดยใช้กระบวนการค่ายนักพูด มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1. ขั้นวิเคราะห์

1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินการพูดในที่ชุมชน

1.2 รวบรวม นำข้อมูลมาวิเคราะห์รูปแบบ เนื้อหา และการประเมินผลการพูดจากเอกสาร หนังสือ ตำรา และบทความที่เกี่ยวข้องกับการพูดและการพูดในที่ชุมชน

2. ชั้นออกแบบ

สร้างแบบประเมินทักษะการพูดในที่ชุมชนของผู้นำนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัณง โดยใช้กระบวนการค่ายนักพูด เรื่อง การพูดแนะนำตัวในที่ชุมชน, เรื่องการพูดโดยการอ่านจากต้นฉบับ, เรื่องการพูด แสดงความคิดเห็น และเรื่องการพูดในฐานะพิธีกรในงานต่าง ๆ ของโรงเรียน โดยปรับมาจากเกณฑ์ของ เอี่ยมพร ทิพย์เดช (2561, น. 72-73)

3. ชั้นพัฒนา

3.1 นำแบบประเมินทักษะการพูดส่งให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและประเมินความสอดคล้อง (IOC) ได้ค่าความเหมาะสมสอดคล้องของ ทั้ง 4 ชุดกิจกรรม เท่ากับ 1

3.2 นำแบบประเมินทักษะการพูดมาแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

4. ชั้นทดลองใช้

นำแบบประเมินทักษะการพูดไปใช้ประเมินประกอบการทดลองชุดกิจกรรมกับกลุ่มที่ 1 (1 : 1) กลุ่มที่ 2 (1 : 10) และกลุ่มที่ 3 (1: 100)

5. ชั้นประเมินผล

จัดทำแบบประเมินทักษะการพูดที่มีเกณฑ์ยอมรับคุณภาพและผ่านการทดลองใช้ นำไปใช้ กับกลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้นำนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัณงเชียงใหม่ จำนวน 12 คน ต่อไป

โครงการค่ายนักพูด มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1. ชั้นวิเคราะห์

1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับค่าย เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดกระบวนการค่ายนักพูด

1.2 กำหนดและวางแผนการปฏิบัติงานตามโครงการค่ายนักพูด

2. ชั้นออกแบบ

เขียนโครงการค่ายนักพูด โดยปรับมาจากรูปแบบการเขียนโครงการของ สำราญ มีแจ้ง (2554, น. 52-54) ซึ่งมีส่วนประกอบ คือ 1) ชื่อโครงการ 2) ผู้รับผิดชอบโครงการ 3) ระยะเวลาดำเนินการ 4) หลักการและเหตุผล 5) วัตถุประสงค์ของโครงการ 6) เป้าหมายในการดำเนินงาน 7) แผนการดำเนินงาน 8) งบประมาณ 9) การติดตามและประเมินผล 10) ประโยชน์ที่ได้รับ 11) ภาคผนวก

3. ชั้นพัฒนา

นำโครงการเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบประเมินความเหมาะสมสอดคล้อง (IOC) ได้ค่าประเมินเท่ากับ 1 จากนั้นปรับปรุง ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ จนได้โครงการที่สมบูรณ์

4. ขั้นทดลอง

ดำเนินการจัดโครงการค่ายนักพูดตามวันและเวลาที่กำหนดกับกลุ่มทดลอง

5. ขั้นประเมินผล

ดำเนินโครงการกับกลุ่มตัวอย่างและรวบรวมข้อมูลนำเสนอตามกระบวนการวิจัย

ต่อไป

แผนการจัดการเรียนรู้ มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1. วิเคราะห์

ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัด การเรียนการสอนประกอบกิจกรรมโครงการค่ายนักพูด

2. ขั้นออกแบบ

2.1 เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบของโรงเรียนโกวิทจ่างเชียงใหม่ซึ่งมีส่วนประกอบคือ 1) ผลการเรียนรู้ 2) สารระสำคัญ 3) สารการเรียนรู้ 4) คุณลักษณะอันพึงประสงค์ เจตคติ และค่านิยมหลัก 12 ประการ 5) คุณธรรมที่สอดแทรก 6) สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน 7) กิจกรรมการเรียนรู้ 8) สื่อ อุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้ 9) เครื่องมือวัดผลและประเมินผล 10) บันทึกหลังสอน

3. ขั้นพัฒนา

3.1 นำแผนการจัดการเรียนรู้เสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อประเมินความเหมาะสมสอดคล้อง (IOC) ได้ค่าความเหมาะสมสอดคล้องเท่ากับ 1

3.2 ผู้วิจัยแก้ไข ปรับปรุง ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ จนได้แผนการจัดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์

4. ขั้นทดลอง

ดำเนินการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นประกอบกิจกรรมการใช้ชุดกิจกรรมตามวันและเวลาที่กำหนดกับกลุ่มทดลอง

5. ขั้นประเมินผล

นำแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบการใช้ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้ดำเนินการ ดังนี้

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากการทดลองจัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง จากกลุ่มทดลองและกลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้นำนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัญเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2563 จำนวน 12 คน ตามขั้นตอนดังนี้

1. นำผู้นำนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 12 คน มาเข้าค่ายนักพูด จำนวน 2 วัน
2. ชี้แจงให้ผู้นำนักเรียนทราบเกี่ยวกับกระบวนการค่ายนักพูด
3. ให้ผู้นำนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 12 คน ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ด้วยแบบประเมินทักษะ การพูดในที่ชุมชนของผู้นำนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัญเชียงใหม่ โดยใช้กระบวนการค่ายนักพูด
4. ให้ผู้นำนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 12 คน เข้ารับการฝึกตามกระบวนการต่าง ๆ ในค่าย นักพูด
5. ให้ผู้นำนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 12 คน ทดสอบหลังเรียน (Post-test) ด้วยแบบประเมินทักษะ การพูดในที่ชุมชนฉบับเดียวกับการทดสอบก่อนเรียน

4. การจัดทำกับข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน (E_1/E_2) ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 โดยนำคะแนนทดสอบหลังการฝึกของกลุ่มทดลองแต่ละชุดกิจกรรม ทั้ง 4 ชุดกิจกรรม มาหาค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนเต็ม เพื่อตรวจสอบว่าแบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการพูด ในที่ชุมชนมีประสิทธิภาพของกระบวนการตามมาตรฐาน 80 ตัวแรก (E_1) และนำคะแนนที่ได้ จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูดในที่ชุมชนหลังการฝึกของกลุ่มทดลอง มาหาค่าเฉลี่ยร้อยละ ของคะแนนเต็มเพื่อหาประสิทธิภาพของผลลัพธ์ร้อยละ 80 (E_2) ต่อไป

2. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการพูด ในการใช้ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน โดยนำคะแนนที่รวบรวมได้จากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดในที่ชุมชน หลังการเข้าค่ายมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยร้อยละและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำไปเปรียบเทียบความแตกต่างด้วยตาราง T-test

ผลการวิจัย

1. ผลการสร้างชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของผู้รียนนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัญงเชียงใหม โดยใชักระบวนการค้ำยนักพูด ที่มีประสิทธิภพ 80/80 พบว่าชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนฯ มีประสิทธิภพโดยรวมเท้ำกับ 93.00/92.00 ซึ่งสูงกว้ำเกณฑ์ประสิทธิภพ 80/80

2. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการพูดก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของผู้รียนนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัญงเชียงใหมโดยใชักระบวนการค้ำยนักพูด พบว่า ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) เท้ำกับ 57.50 และคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) หลังเรียนเท้ำกับ 84.14 มีคะแนนพัฒนาการเฉลี่ยเท้ำกับ 26.39 และค่าคะแนนที (t -test) เท้ำกับ -14.782 ซึ่งแสดงให้เห้นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการพูด ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าวมา สามารถอภิปรายผลการวิจัย ได้ดังนี้

1. การสร้างชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของผู้รียนนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัญงเชียงใหม โดยใชักระบวนการค้ำยนักพูด ที่มีประสิทธิภพ 80/80 พบว่า การสร้างชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของผู้รียนนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัญงเชียงใหม โดยใชักระบวนการค้ำยนักพูด มีประสิทธิภพโดยรวมเท้ำกับ 93.00/92.00 ซึ่งสูงกว้ำเกณฑ์ประสิทธิภพ 80/80 ที่กำหนดไว้ ที่เป็นเช่นนี้เพราะการสร้างชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของผู้รียนนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัญงเชียงใหม โดยใชักระบวนการค้ำยนักพูด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้ผ่านขั้นตอนการสร้างอย่างเป็นระบบ คือ ได้มีการศึกษาวิเคราะห์ปัญหา ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับหลักการและขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรม ประกอบกับการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้จากเอกสาร ตำรา ทฤษฎี แนวคิดของนักการศึกษา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้ผ่านการตรวจพิจารณาให้ความเห้นชอบจากผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 3 ท่าน ในการตรวจสอบความถูกต้อง การใช้ภาษา เนื้อหา และประเมินความเหมาะสม มีการนำไปทดลองใช้ และปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องก่อนการนำไปใช้จริง สอดคล้องกับที่ นพพร ณะชัยขันธุ์ (2552, น. 3) ได้กล่าวว่า ครูผู้สอนหรือครูผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนเมื่อคิดค้นและสร้างนวัตกรรมขึ้นมาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำไปใช้ในการแก้ปัญหการเรียนการสอนอย่างใดอย่างหนึ่ง จะต้องนำนวัตกรรมนั้นไปหาประสิทธิภพจนแน่ใจได้ว้ันนวัตกรรมนั้นมีประสิทธิภพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แล้วจึงจะนำไปใช้จริงกับการเรียนการสอน ต่อไป

นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ พิมพิมล แสนนาม (2553, น. 113-116) ที่ได้ศึกษา การพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกการอ่านภาษาไทยเชิงวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ชุดกิจกรรมฝึกการอ่านภาษาไทยเชิงวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.19/82.86 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับการศึกษาของ กาญจนา ภูสมศรี (2552, น. 86-88) ที่ได้ศึกษาการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้สาระภาษาไทย เรื่อง การอ่านแจกลูกประสมคำโดยใช้วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ภาษา สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้สาระภาษาไทย เรื่องการอ่านแจกลูกประสมคำ โดยใช้วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 4 ชุดกิจกรรม มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.98 แสดงว่า ชุดกิจกรรมมีความเหมาะสมและมีค่าดัชนีความสอดคล้องตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมเท่ากับ 96.08/95.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ คือ 80/80

2. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการพูดก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของผู้ร่นักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัญงเชียงใหม่ โดยใช้กระบวนการค่ายนักพูด พบว่า ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 57.50 และคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) หลังเรียนเท่ากับ 84.14 มีคะแนนพัฒนาการเฉลี่ยเท่ากับ 26.39 และค่าคะแนนที (t-test) เท่ากับ -14.782 มีความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการพูดระหว่างก่อนเรียน กับหลังเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 แสดงให้เห็นว่าเครื่องมือที่ใช้พัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน มีคุณภาพ สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาทักษะการพูดได้ ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนของผู้ร่นักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัญงเชียงใหม่ โดยใช้กระบวนการค่ายนักพูด เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้กระบวนการค่ายนักพูด มุ่งเน้นทักษะการปฏิบัติการพูดจริง ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติในแต่ละชุดกิจกรรมย่อยด้วยตนเอง โดยได้สอนเทคนิควิธีการให้ผู้เรียนปฏิบัติการพูดด้วยความชำนาญ ในที่สุด สอดคล้องกับ พิระพงค์ บุญศิริ (2538, น. 120-123) ที่กล่าวว่า กระบวนการค่ายเป็นรูปแบบหนึ่งของการฝึกอบรมซึ่งควรดำเนินการในรูปแบบกระบวนการ มีความเคลื่อนไหวที่เป็นขั้นตอนเป็นลำดับ จนในที่สุดเกิดผลผลิตหรือผลงานออกมา ซึ่งกระบวนการที่ดีจะได้ผลงานออกมาดี ดังนั้นการจัดทำค่ายต้องเน้นกระบวนการ เพื่อให้ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ร่วมกัน วิเคราะห์ วางแผน และแก้ไขปัญหา มีการเรียนรู้ การทำงานร่วมกัน ซึ่งจะท้ําให้บรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่วางไว้โดยท้ําไป งานวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พงศกร สมมิตร (2552, น. 69) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดสุนทรพจน์ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านการพูด โดยใช้กระบวนการค่ายอัจฉริยะนักพูด พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการทางการพูด

สุนทรพจน์หลังกระบวนการค่ายอัจฉริยะนักพูดสูงขึ้นกว่าก่อนเข้าค่าย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01

ข้อเสนอแนะจากการทำวิจัย

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ก่อนนำชุดกิจกรรมไปใช้ในการจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนครูควรศึกษาแผนการจัดการเรียนรู้และชุดกิจกรรมการเรียนรู้ให้รอบคอบ จากคู่มือการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เข้าใจ ควรเตรียมชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตลอดจนอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้ครบถ้วน เพื่อให้สามารถชี้แนะนักเรียนขณะปฏิบัติกิจกรรม และเพื่อให้การจัดการเรียนรู้เป็นไปตามวัตถุประสงค์

2. ในการใช้ชุดกิจกรรมแต่ละชุด ครูอาจหาสื่อการเรียนการสอนมาเพิ่มเติมได้ เพื่อให้การใช้ชุดกิจกรรมมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

3. ครูควรมีบทบาทในการให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่ไม่เข้าใจหรือนักเรียนที่มีทักษะทางการพูด ที่ค่อนข้างอ่อน คอยชี้แนะ ยกตัวอย่าง หรืออธิบายช่วยเหลือนักเรียนตลอดเวลา ทั้งนี้ การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กระบวนการค่ายนักพูดอาจเกินเวลาที่กำหนด ครูควรยืดหยุ่นเวลาได้ตามความเหมาะสม

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชน ควรทดลองใช้วิธีการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติในรูปแบบอื่นในการฝึกการพูดในที่ชุมชน

2. ควรศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในที่ชุมชนโดยใช้กระบวนการค่ายนักพูดกับผู้เรียนกลุ่มอื่น ๆ

3. ควรประยุกต์ใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมในการฝึกและพัฒนาการพูดในรูปแบบอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากการพูดในที่ชุมชนที่ทำการศึกษา เช่น การพูดสุนทรพจน์ และการโต้วาที

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา ภูสมศรี. (2552). การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้สาระภาษาไทย เรื่อง การอ่านแจกลูกประสมคำ โดยใช้วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ภาษา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). อุตรดิตถ์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- นพพร ธนะชัยพันธ์. (2552). ขั้นตอนการสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย. เชียงราย : คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- นภัศวรธณ โชติจิราภิรมย์. (21 ตุลาคม 2563). การทำงานของคณะกรรมการนักเรียนโรงเรียนโกวิทอรัญเชียงใหม่. (นายนครมล ทุนรัตน์บรรลือ, สัมภาษณ์)
- พงศกร สมมิตร. (2552). การพัฒนาทักษะการพูดสุนทรพจน์ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านการพูดโดยใช้กระบวนการค่ายอัจฉริยะนักพูด (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช. (2539). พระบรมราโชวาทในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ 12 กรกฎาคม 2533. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ปรณสารการพิมพ์พัฒนา.
- พิมพ์พิมล แสนนาม. (2553). การพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกการอ่านภาษาไทยเชิงวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). สกลนคร : มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- พิระพงศ์ บุญศิริ. (2538). นันทนาการเบื้องต้น. เชียงใหม่ : ดาว.
- ลัดดา แพรภักทพิศุทธิ์. (2552). การพูด. กรุงเทพฯ : โอ เอส พริ้นติ้ง เฮ้าส์.
- วีระเกียรติ รุจิรกุล. (2553). ศิลปะการพูด. (พิมพ์ครั้งที่ 2). ปทุมธานี : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- สมชาติ กิจยรรยง. (2553). ศิลปะการพูดสำหรับผู้นำ. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : เอ็กสเปอร์เน็ท.
- _____. (2554). ศิลปะการพูดสำหรับผู้นำ. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : บริษัท ส.เอเซียเพรส (1989) จำกัด.
- เอื้อมพร ทิพย์เดช. (2561). การพูด. เชียงใหม่ : โชตนาพริ้นท์.

